

B.7.

Amennyiben a törvény a bíróság határozata ellen fellebbezési jogot biztosít, a fellebbezés feltételhez kötött bejelentésének nincs helye. A feltételhez kötött jogorvoslati nyilatkozatot a feltétel figyelmen kívül hagyásával kell értékelni [Be. 323. § (2) bek.].

A B. Bíróság a 2010. április 26. napján kelt ítéletével a II. rendű terheltet bűnösnek mondta ki 2 rendbeli, a Btk. 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő rablás büntetében, mint társtettest, ezért halmazati büntetésül tizenegy évi fegyházbüntetésre és kilenc évi közügyektől eltiltásra ítélte.

Az ítélet kihirdetését követően az ügyész a jogorvoslati nyilatkozatának megtételére három napot tartott fenn. A II. rendű terhelt az ítélettel kapcsolatban a következő nyilatkozatot tette: „ha az ügyészség nem jelent be súlyosításért fellebbezést nálam, akkor tudomásul veszem, ha súlyosbításért fellebbez, én is fellebbezek enyhítésért”. Ezt a nyilatkozatot – védőjével azonosan – a tanács elnökének kérdésére is megerősítette.

Az egyébként előzetes fogvatartásban lévő II. rendű terhelt még ugyanezen a napon délután írásban fellebbezést jelentett be az ítélet ellen a minősítés megváltoztatása, a büntetés enyhítése és enyhébb végrehajtási fokozat megállapítása érdekében, amelyet a

büntetés-végrehajtási intézet másnap továbbított, és az 2010. április 30-án érkezett meg a bíróságra.

Az ügy többi terheltje és a védők nem fellebbeztek az ítélet ellen; az ügyész pedig a 2010. április 27-én kelt és aznap a bírósághoz érkeztetett nyilatkozatában az ítéletet mindhárom terhelt vonatkozásában tudomásul vette.

A bíróság az ügyész nyilatkozatáról nem tájékoztatta sem a II. rendű terheltet, sem védőjét, és az ítéletet 2010. április 27. napjával kezdődő hatállyal valamennyi terhelt tekintetében jogerősnek és végrehajthatónak nyilvánította.

Az írásba foglalt ítélet kézbesítésével egyidejűleg arról értesítette a II. rendű terheltet, hogy fellebbezése nem joghatályos.

A II. rendű terhelt ezt követően perújítási indítvánnyal élt; ennek kapcsán a megyei főügyészség 2011. január 26-án a B. Bíróságnál a jogerősítési záradék hatályon kívül helyezésére és az iratoknak a másodfokú bírósághoz történő felterjesztésére tett indítványt.

Ezután hozta meg 2011. április 11. napján a B. Bíróság azt a végzését, amellyel az ítélet ellen a II. rendű terhelt által a még 2010. április 26-én bejelentett fellebbezést mint a törvényben kizártat a Be. 347. § (1) bekezdése alapján elutasította, s egyben e törvényhely alapján a végzés elleni fellebbezés lehetőségét is kizárta. Végzésének indokolásában arra utalt, hogy a terhelt és a védő jogorvoslattal kapcsolatos nyilatkozata az ügyészi

fellebbezéstől függően nem három nap fenntartására, hanem az ítélet tudomásul vételére irányult.

Az utóbbi végzés ellen – miután az más jogorvoslattal nem támadható – a legfőbb ügyész a törvényesség érdekében jogorvoslati eljárást kezdeményezett a törvénysértés megállapítása érdekében. Indítványában arra hivatkozott, hogy miután az eljárási törvény nem ismeri a vagylagos, illetve feltételhez kötött fellebbezést, emellett a bírói gyakorlat szerint a terhelt minden olyan nyilatkozatát, amelyből az ítélet sérelmezése következik, fellebbezésnek kell tekinteni, a bíróságnak a terhelt és védője nyilatkozatát legalábbis úgy kellett volna értékelnie, mintha három napot tartottak volna fenn a fellebbezés bejelentésére. Ekként a terheltnek az ítélethirdetés napján kelt fellebbezése nem volt sem a törvényben kizárt, sem elkésett; elutasításának nem volt törvényes alapja, azt a bíróságnak joghatályosként el kellett volna fogadnia.

A B. Bíróság végzése sem rendes, sem más rendkívüli jogorvoslattal nem támadható, ezért a Kúria a Be. 431. §-a alapján a törvényesség érdekében kezdeményezett jogorvoslati eljárást lefolytatta. Ennek során a legfőbb ügyész indítványát megalapozottnak találta.

A Be. 323. § (2) bekezdése szerint a fellebbezésben meg kell jelölni, hogy a határozat mely rendelkezése ellen és mire irányul, azonban a fellebbezési ok téves megjelölése, vagy a fellebbezés egyébként téves volta miatt a fellebbezés érdemi elbírálását nem

lehet megtagadni.

Az eljárási törvény a fellebbezés feltételhez kötését nem ismeri, és a fenti szabályra is figyelemmel az állandó bírói gyakorlat a feltételhez kötött jogorvoslati nyilatkozatot a feltétel figyelmen kívül hagyásával fellebbezésnek tekinti.

Az adott ügyben a tanács elnökének nem megerősíttetni kellett volna a jogorvoslati nyilatkozatot, hanem fel kellett volna hívnia a terhelt és védője figyelmét arra, hogy a fellebbezést nem köthetik feltételhez, és ezek után kellett volna őket ismételtlen nyilatkoztatnia. Ennek hiányában a feltételhez kötött nyilatkozatot legalábbis akként kellett volna értékelnie, mintha a terhelt és védője a fellebbezés bejelentésére három napot tartott volna fenn.

Miután pedig a terhelt az ítélet kihirdetését követően a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be, elutasításának nem volt alapja.

Ezért a Kúria a Be. 436. §-a alapján megállapította, hogy a bíróságnak a terhelt fellebbezését elutasító végzése törvénysértő; a Be. 437. §-ára figyelemmel azonban annak megváltoztatására nincs mód.

Ezért a B. Bíróságot felhívja, hogy a 62. sorszámú ítéletének jogerősítő záradékát a II. r. terheltre vonatkozóan haladéktalanul helyezze hatályon kívül a kiállított értesítők egyidejű visszavonása mellett, és az ítéletet a bejelentett fellebbezések elbírálása érdekében terjessze fel a másodfokú bírósághoz.

(Kúria Bt.I.130/2012. sz.)

